

себе политическѣ-тѣ власть на Мюслеманы-ты (правовѣрны-ты). Добры-ты чѣка въ бѣдѣжый животъ рай, а грѣшны-ты адъ. Спротивъ склонности-ты и прѣжни-ты обычаи на Аравитяны-ты, Мухаммедъ имъ нарядилъ обрѣзаніе (хытанъ), поклоненія (намазъ), умовеніе (абдестъ), постъ прѣзъ мѣсяць рамазанъ, дозволилъ имъ многоженство-то, нѣ забранилъ имъ да употрѣбавать вино и мясо отъ нечисты животныхъ. Древне-то святилище, Кяабе, остаяше сръдоточіе и на новѣ-тѣ вѣрѣ, и всякой мюсюлманъ задлъженъ е поне еднажъ въ живота си да ся яви лично или да прати за себе нѣкого въ Меккѣ, да ся поклони на свято-то мѣсто и да принесе жрътвѣ на горѣ Арефатъ въ праздникъ (Ійді-адха).

Всяко-то ученіе Мухаммедово е събрано въ книгѣ наръченѣ Куранъ, и ся дѣли на ученіе за вѣрѣ (Иманъ) и на нѣравоученіе (динъ). А прѣданія-та за дѣянія-та и рѣчи-ты Мухаммедовы испослѣ быдохъ събраны и извѣстны ся подѣ имя Сюнне.

Куранъ-тѣ и Сюнне сѣ главни источники на Мухаммеданско-то богословіе (Илмі-келямъ) и на правовѣданіе-то имъ, (Илмі-фѣххъ).

По смръть-тѣ на Мухаммеда наслѣдници-ти му, наръчени Халифи (прѣемници пророкови), Абу-Бекръ (632-634), Омеръ (634-644) и Османъ (644-656) подчинили на своѣхъ вѣрѣхъ и власть Палестинѣ, Сиріѣ, Египетѣ и Персіѣ. Нѣ наскоро послѣдователіе-ти Мухаммедови раздѣлили ся на двѣ, една на другѣхъ противны, вѣрозаконны партіи: на Шіѣты (отстѣпници), послѣдователіе Аліеви, кои-то не припознавать Сунне за законъ (това сѣ Перси-ти), и Сюнниты, кои-то припознавать и Сунне католонъ законъ (това сѣ Турци-ти). И оттова раздѣленіе на Мюсюманы-ты родихъ ся вѣтрѣшны боеве, и Арабска-та дръжава ся подѣли.

Халифъ Моави (661—680), прѣвый изъ династіѣхъ.